

Zašto ideš kroz život želeći da netko nebitan otkrije tvoju pravu vrijednost?

“Učitelju, osjećam se tako bezvrijednim da nemam volje ni za što...”

Jedna priča govori o mladiću koji se obratio mudracu za pomoć rekavši mu:

“Dolazim, učitelju, jer se osjećam tako bezvrijednim da nemam volje ni za što. Kažu mi da sam ni za što, da ništa ne radim dobro, da sam nespretn i prilično glupav. Kako se mogu popraviti? Što mogu učiniti da me više cijene?”

Učitelj mu je, i ne pogledavši ga, rekao: “Baš mi je žao momče. Ne mogu ti pomoći budući da prvo moram riješiti svoj problem. Možda poslije...” Malo je zastao i dodao: “Kad bi ti meni pomogao, brže bih to riješio i možda bih ti onda mogao pomoći.”

“V... vrlo rado, učitelju”, oklijevao je mladić osjećajući da je opet obezvrijeđen i da su njegove potrebe zapostavljene.

“Dobro”, nastavio je učitelj. Skinuo je prsten koji je nosio na malom prstu lijeve ruke i pružajući ga mladiću, dodao: “Uzmi konja koji je vani i odjaši do tržnice. Trebam prodati ovaj prsten jer moram vratiti dug. Moraš za njega dobiti najbolju moguću cijenu i ne prihvaćaj manje od jednog zlatnika. Idi i što prije se vrati s tim novčićem.”

Mladić je uzeo prsten i otišao. Čim je došao na tržnicu, stao je nuditi prsten trgovcima, koji su ga promatrali sa zanimanjem dok im mladić nije rekao koliko traži za njega.

Kad je mladić spomenuo zlatnik, neki su se smijali, drugi su okretali glavu i samo je jedan starac bio dovoljno ljubazan da mu objasni da je zlatnik prevrijedan da bi ga dobio u zamjenu za prsten. Netko je htio pomoći te mu ponudio srebrenjak i bakrenu posudicu, ali mladić je dobio upute da ne prihvaća ništa manje od zlatnika pa je odbio ponudu.

Nakon što je ponudio prsten svima koje je sreo na tržnici, a bilo ih je više od stotinu, skrhan zbog neuspjeha popeo se na konja i vratio se. Kako je samo mladić želio zlatnik, da ga može dati učitelju i riješiti ga brige kako bi napokon dobio njegov savjet i pomoć! Ušao je u sobu.

“Učitelju”, rekao je, “žao mi je. Ne mogu dobiti to što tražiš. Možda sam mogao dobiti dva ili tri srebrenjaka, ali sumnjam da ću ikoga moći zavarati u vezi s pravom vrijednošću prstena.”

“To što si rekao veoma je važno, mladi prijatelju”, odgovorio je učitelj. “Najprije moramo doznati pravu vrijednost prstena. Ponovo uzjaši konja i idi zlataru. Tko to može znati bolje od njega? Reci mu da želiš prodati prsten i pitaj ga koliko ti može dati za njega. Ali ma koliko ti nudio, nemoj mu ga prodati. Vrati se ovamo s prstenom.”

Mladić je opet uzjahao konja. Zlatar je pregledao prsten uz svjetlo uljane lampe, pogledao ga kroz povećalo, izvagao i rekao mladiću:

“Reci učitelju, momče, da mu ako ga želi odmah prodati, za prsten ne mogu dati više od pedeset osam zlatnika.”

“Pedeset osam zlatnika?” uzviknuo je mladić.

“Da”, odgovorio je zlatar. “Znam da bismo s vremenom za njega mogli dobiti šezdesetak zlatnika, ali ako ga hitno prodaje...”

Mladić je uzbuđen odjurio učiteljevoj kući i rekao mu što se dogodilo.

“Sjedni”, rekao mu je učitelj nakon što ga je saslušao. “Ti si poput ovog prstena: pravi biser, vrijedan i jedinstven. I kao takvog te može procijeniti samo pravi stručnjak. Zašto ideš kroz život želeći da netko nebitan otkrije tvoju pravu vrijednost?”

I rekavši to, ponovno stavi prsten na mali prst lijeve ruke...

N.A.